

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. února 2014 o odvolání obžalované **L. M., nar. XXX**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 30.7.2013, č.j. 2T 107/2012-219 a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vladislava Dordy a soudců JUDr. Pavla Dolinka a Mgr. Moniky Zubkové rozhodl **ta k to** :

Z podnětu odvolání obžalované L. M. se podle § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. napadený rozsudek v celém rozsahu **z r u š u j e** a za podmínek § 259 odst. 3 písm. a) tr.ř. se **obžalovaná**

L. M.,

nar. XXX ve XXX, bez zaměstnání, nyní na adrese XXX,

u z n á v á v i n n o u ,

ž e

v přesně nezjištěný den měsíce února 2012 sdělila prostřednictvím telefonního

hovorů novinářů R. K., že její manžel I. M., kterému byla rozsudkem Okresního soudu v Bruntále, pobočky v Krnově ze dne 20.1.2012 sp. zn. 5P a Nc 71/2010 svěřena do výchovy jejich nezletilá dcera L. M., měl v minulosti pohlavně zneužívat svou dceru z prvního manželství I. B. a být v souvislosti s tím vyšetřován, ačkoliv byla dne 2.6.2011 osobně přítomna soudnímu jednání, kde právě I. B. v procesním postavení svědka uvedla, že nikdy nezažila od svého otce I. M. nevhodné chování, které by jakýmkoliv způsobem ohrožovalo její mravní či sexuální vývoj, přičemž R. K. tento nepravdivý údaj o vyšetřování pro sexuální zneužívání dále zveřejnil prostřednictvím veřejně přístupné počítačové sítě internet na serveru firmy Media Press Servis, v důsledku čehož došlo k ohrožení vážnosti I. M. u spoluobčanů, když nejméně patnáct občanů se dotazovalo jmenovaného na pravdivost uváděných skutečností

t e d y o jiném sdělila nepravdivý údaj, který je způsobilý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, poškodit jej v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy a způsobit mu jinou vážnou újmu, a takový čin spáchala veřejně přístupnou počítačovou sítí,

č í m ž s p á c h a l a

přečin pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 tr.zákoníku,

a n o v ě s e o d s u z u j e

podle § 184 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr.zákoníku se jí výkon trestu **podmíněně** odkládá na zkušební dobu **v trvání 1 (jednoho) roku.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený I. M., nar. XXX v XXX, trvale bytem XXX, **o d k a z u j e** s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Současně uvedl podstatné důvody spolu s poučením o opravných prostředcích.

O d ů v o d n ě n í :

Citovaným rozsudkem okresního soudu byla obžalovaná L. M. uznána skutkem ve výroku rozsudku popsáním a kvalifikovaným jako přečin pomluvy podle § 184 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a odsouzena podle § 184 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byl poškozený I. M., nar. XXX v XXX, trv. bytem XXX, odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Předmětný rozsudek napadla obžalovaná včas podaným odvoláním písemně odůvodněným prostřednictvím své obhájkyne a zaměřeným jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu. Podle odvolatelky soud prvního stupně po doplnění dokazování v intencích zrušujícího usnesení odvolacího soudu nesprávně posoudil zákonný znak trestného činu, jímž byla uznána vinnou a nesprávně posoudil i subjektivní stránku trestného činu pomluvy a dospěl tak k nesprávnému právnímu závěru. V první řadě nebylo prokázáno, že by obžalovaná sdělila svědku K., že bývalý manžel měl dnes již dospělou dceru pohlavně zneužívat, a to se zřejmým úmyslem obžalované tohoto poškodit. Navíc se to mělo stát telefonickou formou, což obžalovaná popírá a pro toto tvrzení svědka K. neexistuje žádný hodnověrný přímý důkaz. Připouští toliko, že se vyjadřovala o obdobném jednání manžela na dceři z prvního manželství v minulosti v souvislosti s opatrovnickým řízením ve věci nezl. L. M.. Z podnětu JUDr. V. svědek kontaktoval obžalovanou, obžalovaná nikdy svědkovi skutečnosti, které zveřejnil, neuvěděla a odsouhlasila znění článku, kdy žádná zmínka o pohlavním zneužívání není zmínka. Naopak po jeho uveřejnění reagovala na jeho obsah a požadovala vysvětlení po svědkovi, který na její připomínky reagoval tak, že „musí se to prodávat“. Obžalovaná získala informaci o nevhodném chování svědka M. přímo od jeho rodinných příslušníků a nemohla dovodit, že informace je nepravdivá a neověřitelná. Soud nevyhodnotil výpovědi svědkyň S. a B. v kontextu s ostatními provedenými důkazy a považuje je za účelové a nevěrohodné. Svědkyně B. se se svědkem M. více než 10 let nestýkala, nebyl zjištěn důvod, proč tomu tak bylo, přesto pak na ni převedl rodinný dům. Nelze proto uvěřit ani tvrzení svědkyně S., že se svědek M. ke svědkyni B. nikdy nevhodně nechoval. Soud nevyhodnotil náležitě ani výpověď svědkyně P., že její

rodiče říkali zhruba to, že tam bylo podezření na sexuální zneužívání nezletilých. Pokud jde o zprávu Policejního prezidia ČR ze dne 3.7.2013, že bylo zjištěno toliko šetření svědka M. pro trestný čin krádeže v letech 1987 a 1989, neznamená to, že v obdobích r. 1988-1989 nemohlo být podáno trestní oznámení ze strany svědkyně S., které mohlo být z nejrůznějších důvodů samotnou svědkyní vzato zpět nehledě na další skutečnost, že po r. 1989 bylo mnoho archivních materiálů z různých důvodů skartováno. Dále je nutno hodnotit i návrh svědkyně S. na zákaz styku podaný jí v opatrovnickém řízení, kdy chybí doložený důkaz, který byl přílohou podán k návrhu na vydání předběžného opatření na zákaz styku a měl být utajen před svědkem M.. Svědkyně S. popírá, že by návrh na zákaz styku vůbec podávala, případně si na to nepamatuje a takovýto důkaz – mělo se jednat o listinu ověřenou notářem v opatrovnickém spise - není. Obžalovaná se tedy z informací o nevhodném chování svědka M. k jeho dceři z prvního manželství mohla důvodně domnívat, že k zneužívání svědkyně B. mohlo v minulosti dojít a tedy že jde o údaj pravdivý. Za této situace odvolatelka navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovanou od obžaloby zprostil. V rámci závěrečného vystoupení u veřejného zasedání před krajským soudem pak na těchto odvolacích argumentech setrvala a zdůraznila, že si nic nemohla obžalovaná vymyslet, svědčí o tom opatrovnický spis a především ten návrh na zákaz styku poškozeného se svou dcerou z prvního manželství, což potvrzuje to, že k nějakému nevhodnému chování, ať je to nazvané pohlavní zneužívání nebo jakkoliv jinak, ze strany pana M. docházelo. Jsou tedy pochybnosti i v tom směru, zda znění uveřejněného článku skutečně odsouhlasila a je nutno uvažovat o tom, zda naplnila všechny zákonné znaky žalovaného přečinu. Navrhuje proto znovu zrušení napadeného rozsudku a zproštění od obžaloby.

Z podnětu podaného odvolání krajský soud přezkoumal z hledisek uvedených v § 254 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a po doplnění dokazování v rámci veřejného zasedání a vyhodnocení věci dospěl k závěru, že je nutno postupovat tak, jak uvedeno ve výroku rozsudku krajského soudu.

Pro pochopení souvislostí nutno v první řadě uvést, že o podané obžalobě jednal okresní soud v hlavním líčení, přičemž rozsudkem ze dne 11.1.2013, č.j. 2T 107/2012-176, obžalovanou podle § 226 písm. b) tr.ř. obžaloby pro žalovaný přečin pomluvy podle § 184 odst. 1, odst.2 tr. zákoníku zprostil s tím, že žalovaný skutek není trestným činem. Z podnětu odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále byl pak usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 3.4.2013 sp.zn. 7To 86/2013 napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. zrušen v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr.ř. byla věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení. Okresnímu soudu pak bylo konkrétně uloženo, v jakých směrech má dokazování doplnit a posléze mu bylo uloženo, aby všechny důkazy jak jednotlivě tak ve vzájemných souvislostech vyhodnotil a o podané obžalobě znovu rozhodl. Okresní soud pak důkazy uvedené ve zmiňovaném usnesení krajského soudu provedl a nyní rozhodl odsuzujícím rozsudkem ze dne 30.7.2013, č.j. 2T 107/2012-290, který byl napaden nyní odvoláním obžalované. Je možno konstatovat, že pokud jde o výrok o vině, okresní soud provedl potřebné důkazy a tyto posléze odpovídajícím způsobem v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr.ř. vyhodnotil. V těch částech napadeného rozsudku, které se výroku o vině týkají, okresní soud vyložil, které

skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Z těchto důvodů je možno skutková zjištění, která okresní soud na podkladě provedeného dokazování učinil a vyúsťující ve výrok o vině obžalované považovat v zásadě, s výjimkou jak bude níže uvedeno, za správná a úplná a v tomto směru krajský soud na příslušnou část napadeného rozsudku odkazuje.

Jak již bylo výše uvedeno, zrušovacím usnesením krajského soudu bylo mimo jiné nalézacímu soudu uloženo dokazování doplnit, a to i s přihlédnutím k důkazním návrhům učiněných obžalovanou prostřednictvím obhájkyň. Nicméně v souvislosti s odvolacími námitkami obhájkyň proti nynějšímu odsuzujícímu rozsudku pak krajský soud považoval za potřebné doplnit dokazování opětovnými výsledky svědků Mgr. J. S. a R. K.. Stalo se tak v souvislosti s námitkou obžalované, že nebylo prokázano, že by obžalovaná sdělila svědku K. či JUDr. V., že bývalý manžel měl již dospělou dceru, tj. nyní I. B., pohlavně zneužívat. Již v této fázi možno říci, že toto tvrzení obžalované je zcela v rozporu s provedenými důkazy a možno ho považovat za nepravdivé. Obžalovaná L. M. ještě v procesním postavení obviněné v přípravném řízení výslovně uvedla (zejm. čl. 12), že souhlasila s tím, aby JUDr. V. prostřednictvím novináře K. věc týkající se nezl. L. M. a v návaznosti tedy na to i I. B. uveřejnila tiskem, v žádném případě mu však nesdělila, že by měl bývalý manžel I. M. pohlavně zneužívat svou dceru z prvního manželství I. B., vůbec se s ním o tom nebavila, a pan K. nemluví pravdu. V tomto směru stejně vypovídala i u hlavního líčení u okresního soudu (čl. 147 verte) a u dalšího hlavního líčení (čl. 200 verte) pak připustila, že si přesně na obsah hovoru nepamatuje. Naproti tomu svědkyně JUDr. M. V. výslovně uvedla (čl. 172 verte), že to byla právě paní M., která ji informovala o tom, že její manžel měl snad v minulosti svou dceru zneužívat, ptala se jí na to a ona jí to potvrdila a o této věci s ní mluvila. V rámci dohody s obžalovanou pak v tomto směru poskytla informace i R. K., který posléze s obžalovanou jednal. Tento svědek pak opakovaně jak před okresním soudem, tak před krajským soudem výslovně uvedl, že tuto informaci nejen o pohlavním zneužívání, ale i vyšetřování I. M. pro pohlavní zneužívání měl právě od obžalované a o pohlavním zneužívání rovněž i od JUDr. V.. V tomto směru možno zcela odkázat na reprodukci výpovědi svědka K. a hodnocení této výpovědi nalézacím soudem. V rámci veřejného zasedání před krajským soudem pak svědek poukázal na to, jak se do věci vlastně zapojil, iniciativa přišla od předsedkyně Fondu ohrožených dětí JUDr. V. a primárně se věc týkala činnosti OSPOD v Táboře a údajného pohlavního zneužívání nezl. L. M. a v rámci tohoto řízení pak vyplynuly i informace o údajném zneužívání dcery I. M. z prvního manželství I. M., nyní B.. Svědek vysvětlil, že slovo „údajné“ zneužívání použil proto, že žádné relevantní skutečnosti o tom neměl, avšak svědkyně M. opakovaně hovořila o zneužívání a vyšetřování tohoto zneužívání I. B.. Na jeho dotaz mu sdělila, že exmanžel to neudělal poprvé, měl s tím problémy dříve, má tzv. dlouhé prsty a policie mu jde na ruku. Trvala na tom, aby vše napsal a souhlasila se zněním článku v té formě, v jaké byl zveřejněn, tedy včetně prověřování I. M. v souvislosti s pohlavním zneužíváním dcery z prvního manželství. Potvrdil, že tyto informace měl od ní, nemohl je sám jinak získat a nepodařilo se mu to ověřit ani u policie. Obžalovaná mu přitom na rovinu řekla, že ví o tom, že po těch letech je tato věc těžko dokazatelná, ale trvala na

zveřejnění této informace. Nikdy nehovořila o tom, že by měl tehdy nezl. I. zneužívat údajně, ale tvrdila, že ji zneužíval fakticky, titulovala ho různými výrazy jako „prase“ apod. Vyjadřovala se o něm úderně. Pokud mu bylo předestřeno tvrzení obžalované, že se obsahu článku tak, jak byl publikován, zděsila, volala mu, a on se jí smál s tím, že si musí nějak vydělávat, vyloučil toto tvrzení s tím, že Region Online CZ nic neprodával, nebyly to noviny a žádný zisk z uveřejnění článku tohoto obsahu ani do úvahy nepřicházel. V souvislosti s tvrzením obžalované, že svědkyně Mgr. J. S. – matka nezl. I. S., nyní B. – měla podat návrh v opatrovnickém řízení na zákaz styku otce, tj. I. M. s touto dcerou, pak byla znovu vyslechnuta svědkyně Mgr. J. S. ve veřejném zasedání a uvedla, že takovouto žádost nepodala, nicméně po předložení této žádosti na čl. 37 spisu Okresního soudu v Bruntále sp.zn. 5T 242/95 (který je v kopii založen na čl. 197 tr. spisu) uvedla, že podpis je skutečně její, ale na obsah a důvod této žádosti si konkrétně nepamatuje, potvrdila pak, že bývalý manžel se choval vulgárně, křičel, o dceru se nijak nezajímal, obyčejně jí vyzvedl, dal ji k babičce, vrátil se až v neděli, aby ji jí předal, takže skutečný zájem o to s nezletilou dcerou být tam nebyl. Tato svědkyně již před okresním soudem uvedla, že ani žádný podnět na trestní stíhání bývalého manžela na policii nepodávala (čl. 201 verte).

Obhajoba klade značný důraz na listinu, která měla být založena v opatrovnickém spisu Okresního soudu v Bruntále sp.zn. 5T 242/95 týkající se nezl. I. M., nar. XXX. Je skutečností, že ve spise na čl. 37 je založen návrh J. M., nyní S., na nařízení předběžného opatření spočívajícího v pozastavení styku odpůrce I. M. s dítětem I. M. s tím, že jeho přílohou je fotokopie důkazu ověřeného notářstvím a který měl být použit pro případ určení znalce z oblasti pedopsychiatrie a neměl být zveřejňován. O obsahu tohoto důkazu pak není zmínka ani v odůvodnění návrhu na str. 38 a násl. ani v celém opatrovnickém spise. Obhajoba tvrdí v souvislosti s tímto návrhem, že k nějakému nevhodnému chování ...“ať to nazveme pohlavní zneužívání nebo jakkoliv jinak“... ze strany pana M. docházelo. Je nesporné, že tato listina ve spisovém materiálu není, a za této situace, není-li znám její obsah, nelze vycházet pouze z domněnek o tom, co obsahovala a nelze tyto domněnky hodnotit ani ve prospěch ani v neprospěch obžalované, není-li takovýto důkaz ve spisovém materiálu obsažen a není-li jeho obsah znám, nelze jej hodnotit. Navíc pak třeba zdůraznit významnou okolnost, že ověřením určité listiny, prohlášení apod. notář neosvědčuje pravdivost obsahu takového prohlášení, ale pouze to, že toto prohlášení v tomto znění učinila ta která konkrétní osoba. Byť by případně – a zde krajský soud se vyjadřuje hypoteticky – určité prohlášení existovalo, jeho obsah, byl-li by pro posouzení trestní věci významný, by musel být předmětem dokazování jako každý jiný důkaz. Lze tedy k této námitce uzavřít, že se jedná pouze o domněnky obhajoby, které žádnou právní relevanci pro rozhodnutí v nyní posuzované věci nemají. Namítá-li obhajoba dále, že nebyla důsledně vyhodnocena výpověď svědkyně P., sestry Mgr. S., tato uvedla, že pouze z doslechu od rodičů ví, že k nějakému zneužívání mělo dojít, nic konkrétního však neřekla. Ani v tomto směru proto z výpovědi této svědkyně nelze učinit závěr, že I. M. se v minulosti dopustil pohlavního zneužívání na I. B. a že byl dokonce proto vyšetřován a takovéto tvrzení považovat za pravdivý fakt. Nelze pak akceptovat ani odvolací námitku obžalované o obsahu zprávy Policejního prezidia ČR ze dne 3.7.2013. Tato zpráva vyžádaná okresním soudem na pokyn krajského soudu je ve spise založena na čl. 212 a vyplývá z ní, že při lustraci v IS dostupných úřadů Služby

kriminální policie a vyšetřování bylo zjištěno, že jmenovaný I. M. byl řešen Obvodním oddělení XXX v r. 1987 pro úmyslné ublížení na zdraví a v r. 1989 pro krádeže v bytech ve spisových značkách pod ČVS 215/1987 a ČVS 526/1989. Pokud by bylo prověřováno pohlavní zneužívání nezl. I. B. vlastním otcem, šlo by v té době o zvláště závažný trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 tr. zákona se sazbou od 2 do 10 let a takovéto oznámení nemohlo být ze zákona svědkyní S. (která jak sama uvedla, žádné trestní oznámení nepodávala) vzato zpět a neobstojí ani námitka, že po r. 1989 bylo mnoho archivních materiálů z různých důvodů skartováno, neboť stěží by byly skartovány záznamy o zvláště závažné trestné činnosti shora uvedené a v evidenci by zůstaly záznamy o v podstatě bagatelních jednáních spočívajících v úmyslném ublížení na zdraví a krádeže v bytech a rodinných domech.

Shrneme-li výsledky dokazování z hlediska obhajoby obžalované v kontextu se zákonnými hledisky pro naplnění znaků žalovaného přečinu (kterými se jinak též zabýval zejména na straně 3 svého usnesení ze dne 3.4.2013 odvolací soud), je zřejmé, že obžalovaná měla pouze z doslechu jakousi informaci o možném zneužívání nezletilé I. od svědkyně P., která je ovšem v nedobrych vztazích se svědkyní Mgr. S., jak z výpovědi posléze jmenované vyplývá, v opatrovnickém spise ani v policejních databázích není o vyšetřování či pohlavním zneužívání nezletilé žádná zmínka a toto vyloučila i v civilním řízení samotná I. B. před okresním soudem 2.6.2011. Sama obžalovaná řekla svědkovi K., že informace o pohlavním zneužívání je s odstupem doby těžko ověřitelná, nicméně trvala na tom, aby byl článek ve znění, jak byl publikován, uveřejněn a v tomto směru není žádného rozumného důvodu nevěřit ani výpovědi svědka K. ani výpovědi JUDr. M. V., přičemž z výpovědi těchto osob vyplývá, že primárně se jednalo o svěření nezl. L. do výchovy obžalované a obžalovaná chtěla toho dosáhnout všemi možnými způsoby, jak svědek K. potvrdil. Obžalovaná tedy nedisponovala žádným věrohodným důkazem, z něhož by se mohla důvodně domnívat, že I. M. v minulosti pohlavně zneužíval tehdy nezl. dceru I. a byl proto vyšetřován, měla pouze indicie vyplývající ze zcela neurčitěho vyjádření svědkyně P. s tím, že se o tom v rodině mluvilo. Za této situace byla tudíž přinejmenším srozuměna s tím, že informace o pohlavním zneužívání nezl. I. a vyšetřování I. M. pro toto zneužívání nejsou pravdivé, zvláště když to vyloučila přímo I. B. u soudního jednání a musela být srozuměna s tím, že uveřejněním těchto informací mohou být způsobeny následky předpokládané ust. § 184 tr. zákoníku, zvláště při vědomí, jak sama opakovaně tvrdila, že I. M. je v Krnově významným podnikatelem, známou osobností a má všude dlouhé prsty, je tedy osobou veřejně známou a uveřejnění nepravdivého údaje může jej poškodit. S ohledem na upřesňující výpověď svědka K. u veřejného zasedání pak krajský soud napadený rozsudek zrušil a znovu jej vyslovil s úpravou skutkové věty ve smyslu podané obžaloby, že totiž I. M. měl být v souvislosti s pohlavním zneužíváním vyšetřován, neboť toto slovo okresní soud ze skutkové věty oproti podané obžalobě vypustil. Lze tak uzavřít, že výsledky dokazování provedeného před okresním i odvolacím soudem odůvodňují výrok o vině v rozsahu vyplývajícím z rozsudku krajského soudu a v tomto směru bylo proto postupováno způsobem zřejmým z výroku rozsudku krajského soudu, který pak převzal výrok o trestu i adhezní výrok z rozsudku soudu prvního stupně, neboť nebylo žádných důvodů pro jejich revizi.

Veřejné zasedání bylo pak provedeno v nepřítomnosti obžalované L. M., která se opakovaně omluvila z jeho účasti a byla poučena, že nedostavením se zbavuje se možnosti vyjadřovat se k prováděným důkazům.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 11. února 2014

JUDr. Vladislav Dorda, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Vrbíková